

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 380/2016
23.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Атељевић, адвокат из ..., против туженог Института за кардиоваскуларне болести „Дедиње“ из ..., кога заступа Државно правобранилаштво, ради извршења уговора и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1690/13 од 29.04.2015. године, у седници одржаној 23.11.2016. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1690/13 од 29.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 21226/10 од 06.11.2012. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу преда у својину и државину четворособан стан у површини од 100 м², на ужем подручју ..., на спрату, са централним грејањем, у згради са лифтом и гаражу површине 20 м², у истој згради, у року од 15 дана по пријему пресуде или да му у истом року исплати противвредност од 24.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 02.02.2008. године до исплате; ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 474.750,00 динара у року од 15 дана од пријема писаног отправака пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1690/13 од 29.04.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 21226/10 од 06.11.2012. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09), на чију примену упућује члан 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем директора туженог од 26.01.1996. године тужиоцу је дат у закуп стан број ..., површине 101 м², у ... улици бр. ... на ... спрату са гаражом у сутерену, површине 19,87 м². Тужилац се са породицом уселио у овај стан, а 13.06.1997. године закључио је уговор о откупу стана, потом је 01.08.1997. године закључио и уговор о откупу гараже и своје обавезе по уговорима је у потпуности извршио. У овом стану тужилац је са породицом живео до 2008. године, када се иселио, јер је правноснажном пресудом Другог општинског суда у Београду П 1882/1999 од 07.10.2005. године утврђено да су ништави уговор о откупу стана и уговор о откупу гараже који је закључен између тужиоца и туженог, док је правноснажном делимичном пресудом Другог општинског суда у Београду П 3472/08 од 08.09.2008. године обавезан тужени АА да стан и гаражу испразни од свих лица и ствари и тако испразњене преда тужиоцу ББ у државину на слободно располагање као власнику. У поступку у коме је утврђена ништавост уговора о откупу стана и гараже, утврђено је да је у тренутку располагања предметним станом једини земљишно књижни власник стана и гараже био ББ, који је стан купио од стамбене задруге „ВВ“ 1992. године, а после тога је тужени стан купио од невластника СЗ „ГГ“. Решење туженог од 26.01.1996. године је донето противно одредбама Правилника о стамбеним односима.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилан је став нижестепених судова да тужилац нема правни основ за стицање у својину стана са гаражом, нити постоји основ за исплату траженог новчаног износа.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је став нижестепених судова да је решење туженог од 26.01.1996. године, којим су тужиоцу дати у закуп стан и гаража, донето противно Правилнику о стамбеним односима туженог од 27.12.1994. године који је био на снази у време доношења наведеног решења, а који је у члану 54. прописивао да Управни одбор Клинике може одлучити да се набави одређени број станова који ће се додељивати неопходним кадровима, док је члан 55. прописивао да одлуку о додели станова на коришћење из члана 54. Правилника доноси директор Клинике на основу ранг листе коју утврђује Комисија именована од стране директора, а ранг листа се сачињава на основу осам прописаних критеријума. У конкретном случају у поступку доношења решења од 26.01.1996. године нису поштоване наведене одредбе, јер је управо сам тужилац, само уз дозволу тадашњег директора Клинике, путем Агенције за некретнине „ДД“ одабрао предметни стан, разгледао га и известио директора Клинике да му одговара, после чега је стан дат тужиоцу у закуп, као и гаража, иако по наведеном општем акту туженог уопште није постојала могућност давања у закуп гараже. На основу оваквог решења, тужилац је са туженим закључио прво уговор о закупу, а потом и уговор о откупу стана и гараже, на којима је носилац права својине било треће лице, што је утврђено правоснажном судском одлуком. Стога тужилац неосновано тражи да му тужени преда у својину стан и гаражу или исплати њихову противвредност, јер не може да захтева извршење оваквог решења, с обзиром да се у смислу члана 122. Закона о

облигационим односима, који се овде примењује по аналогији, приговор неиспуњења уговора може истицати само код уговора који производе правно дејство, како то правилно закључује другостепени суд. Осим тога, тужилац свој захтев заснива на тврдњи, што наводи и у ревизији, да му је тужени проузроковао штету, јер му је продао туђе непокретности. По оцени Врховног касационог суда ови наводи нису основани, зато што је тужилац био активни учесник поступка налажења стана који ће му се дати у закуп, који је и одабрао, због чега је управо он морао извршити и доступне провере с тим у вези, па да је то урадио могао је утврдити земљишнокњижно стање у погледу тог стана на коме је као власник тада била уписана Стамбена задруга „ВВ“ по решењу Дн ..., а осим тога могао је утврдити да се уписани земљишнокњижни власник не појављује у улози продавца у уговору по коме је тужени купио тај стан, што ће све касније бити разлози за проглашење ништавим уговора о откупу стана и гараже. Такође, тужилац је несумњиво после закључења уговора о откупу стана и гараже и његове овере 13.06.1997. године знао да је спорно питање власништва туженог, зато што није могао да упише своје право својине на основу уговора о откупу, али према туженом до ове тужбе (02.02.2009. године) није поставио никакав захтев. Имајући ово у виду нису испуњени услови прописани чланом 108. Закона о облигационим односима за одговорност туженог услед закључења ништавих уговора, односно нема услова за накнаду штете у смислу члана 185. Закона о облигационим односима.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић